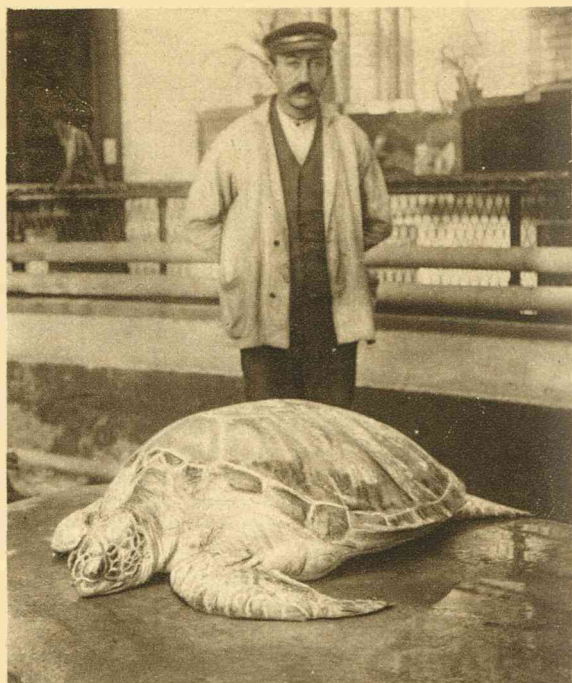
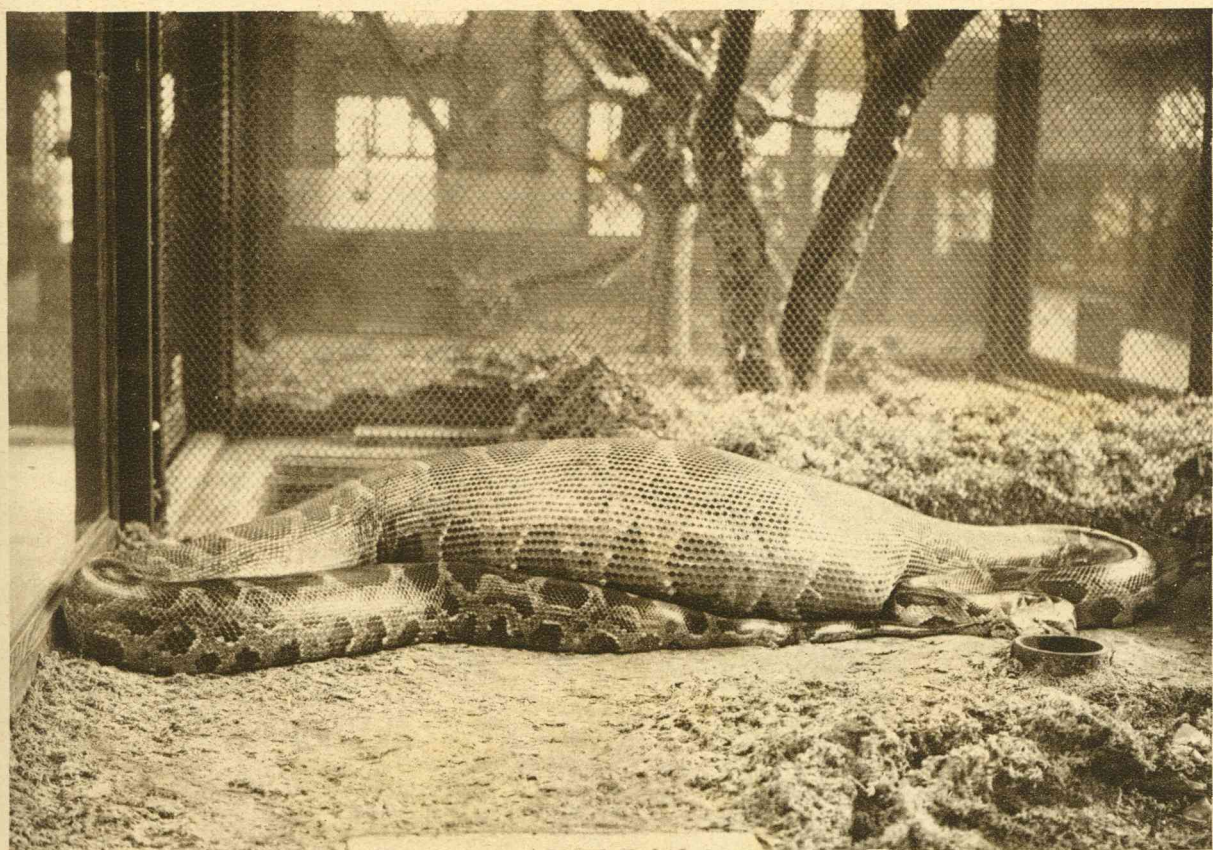

DIERGAARDE-ZELDZAAMHEDEN.

Als 't winter is, als een miezerige mist 't licht verhuult en alles triest omsluiert; als een gladde ijsvlakte lokkend verleidt tot uren buiten zijn en stugge tochten maken; als een sneeuwjacht door de straten jaagt en huistoe drijft — wie denkt er dan aan de Diergaarde?

Niemand dan de enkele vaste bezoekers. Niemand...

Tot opeens het gerucht de ronde doet van 'n bijzonderheid, van 'n zeldzaamheid, van 'n interessant geval — als deze week in de R'damsche Diergaarde. Pinguins, slang, schildpad, 't kwam alles tegelijk. Redenen te over om met de camera er heen te gaan.

't Eerst naar de schildpad. Een reuzenschildpad moest het zijn. En inderdaad! zoeken was niet noodig, te minder nu het bassin juist leeg was. Als een gepantserde kolossus, zoo een waarop kogels afstuiten, waarvan de hardheid van de huid te zien is, kroop de reuzenschildpad tusschen haar nederige soortgenooten. „Of ze even poseeren kon?" vroegen we den oppassers. Op 't eilandje. Veel lust tot klimmen bleek ze niet te hebben al dirigeerden de oppassers het beestje tegen de helling op. „Je zal toch motten, jò", en heel gemeedelijk werd de reus, echter niet zonder moeite, door twee man op het eilandje getild. Pooten en kop spartelden onbeholpen in de lucht, maar op den vasten grond bleef zij beduusd even zitten. Haalde toen 'n paar maal diep adem. En poseerde...

De Pinguins... zij bleken al even gemeedelijk. Misschien doet de kou aan de Zuidpool die gemeedelijkheid ontstaan. Toen we het perk binnenstapten kwamen ze ons alle vier heel kameraadschappelijk verwelkomen en stapten koddig mee tot de plaats waar we de camera plantten. Vreemde vogels. Vreemde hebben ze eigenlijk niet. Van de twee oudere exemplaren is het precies glad bont en van de jongere vertoont het een treffende gelijkenis met een winterpels van een sjieke chauffeur. De vleugels zijn slechts stompjes; zooiets als scheepszwaarden. Ze schijnen er alleen mee te kunnen gesticuleeren. Voor 't overige bleken ze uiterst gewillig. Bleven staan, waar de oppasser ze voorzichtigjes heendreef. Netjes op een rijtje, zoodat we vermoeden gingen dat ze voor Scott of Shackleton ook al hadden geposeerd. En de belooning, in den vorm van jonge schelvischjes, werd dankbaar aanvaard. Inmiddels vernamen wij dat deze vogels voor een Europeeschen dierentuin uiterst zeldzaam zijn. Het overbrengen is zeer moeilijk; vooral als de keerkringen gepasseerd worden, sneuvelen ze bijna steeds.

Voor een derde bijzonderheid had een der groote slangen gezorgd. Getweeën leven ze in een kooi: een groote python en 'n kleinere. De groote krijgt „grootere" voeding. Krijgt hertjes en zwijntjes in grooter formaat dan de kleine. Een (dood) hert van meer dan 25 K.G. was voor haar neergelegd. Of de kleinere groter honger had of haar krachten eens wou beproeven, niemand, die het weet. Doch het hert verdween in den buik van de kleinere slang. Verdween met kop, horens, pooten, hoeven en staart; verdween door het slangebekje, dat zoo ongeveer 10 cM. is in normale omstandigheden, doch nu tot meer dan de driemaalige grootte opspalkte. Verdween in den buik, die rondde als een tonnetje....

En rustigjes ligt de slang haar buit te verteren. Lispelt nu en dan met de gespleten tong naar het wilde zwijn dat nu voor de groote is neergelegd.

C. V.